

„Senki sem jöhet hozzám, ha az Atya, aki küldött, nem vonzza.”

Minden ember életében vannak olyan megmagyarázhatatlan történések, amikor a Teremtő jelenlétét megérezhetjük, amikor a jelen pillanatában rácsodálkozhatunk a világra, s valami megváltozik bennünk. Belső indítást érzünk, hogy megismerjük önmagunkat, a Teremtőt, és hogy kik vagyunk valójában. Ha megéljük ezt a csodát, és engedjük, hogy formáljon bennünket, akkor gondolkodásunk, szemléletünk is megváltozik, és új emberré tudunk válni. A mi szemléletünk, tudatosságunk a kulcsa az, hogyan éljük életünket, miként éljük meg az egységet a Teremtővel – ahogyan Jézus is megfogalmazta: „én és az Atya egy vagyunk”.

Ha a legtöbb embert megkérdeznénk, ki ő valójában, sokan azt válaszolnák, hogy én én vagyok. És milyen kifejező a magyar nyelv, miközben én én vagyok, egy én vagyok, a társadalomban egyén vagyok, mindenki egy én, mindenki egyén és egyéni, egyéniség is egyben. Az egy szavunk nemcsak számot, mennyiséget jelöl, hanem Egy = Isten Egyén. Az azonosság és különbözőség egyidejű jelenlétét tartalmazza a magyar nyelv, mint csepp a tengerben.

Vajon ez a felismerés mennyire formálja át az életemet? Mennyire törekszem a mindennapokban időt szánni az Istennel való egység megélésére, elmélyítésére? Észreveszem embertársaimban, környezetemben Isten jelenlétét? Életem mindennapi rutinjait sikerül-e megtönnöm, és ahogyan gondolkodom, érzek és cselekszek, az összhangban van-e a bennem élő Istennel?

Budai Sándor, Mezőörs